

Institution har ikke mindre end 229 Funktionærer med treaarig og kun 60 med fireaarig Lønstigning, er det ikke underligt, at disse 60 Funktionærer føler sig brøstholdne og noget uretfærdigt behandlede. Skal man skride til at gøre Forholdet ensartet til den anden Side, maatte man altsaa ændre Stigningen for de 229 til fireaarig. Det vilde imidlertid ikke kunne lade sig gøre, uden at man paa anden Maade blev nødt til at forhøje deres Løn, saa at de ikke led Tab i Indtægt, og det vilde føre til en meget stor Omordning, som vi ikke kan skride til i Øjeblikket. Der er altsaa dog noget, som taler til Forsvar for den treaarige Stigning, ogsaa dette, at Finansudvalget udtrykkelig har givet Statens øvrige Hospitaler den treaarige Stigning. Det er naturligvis kedeligt, at Lønningsudvalget holder saa fast paa den fireaarige Stigning; jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det muligvis er det rigtige, men naar nu Finansudvalget paa dette Punkt har taget et andet Standpunkt end Lønningsudvalget, er det ikke underligt, om de Tjenestemænd, som skal behandles af Lønningsudvalget, føler sig brøstholdne ved, at Tjenestemændene paa Statens Sindssygehospitaler skal behandles af Finansudvalget og derfor kan faa bedre Lønstigning.

Der var et andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Bornholm (Koføed) fremdrog. Det ærede Medlem spurgte, hvorfor jeg ikke havde fremsat dette Lønningsforslag med en Normering. Det ærede Medlem maa huske, at Universitetskommissionen under sine Overvejelser havde ikke alene Spørgsmaalet om Laboratoriebygningen, men ogsaa Spørgsmaalet om forskellige Nyordninger, administrative Ordninger indenfor Universitetet, deriblandt ogsaa Spørgsmaalet om Normeringsplanen. Det var ogsaa min oprindelige Tanke at tage denne Normeringsplan med; det viste sig imidlertid, at det vilde medføre Oprettelsen af en Række nye, om just ikke store Lærerposter ved Universitetet, hvilket vilde have forhøjet Udgifterne ved Lønningslovforslaget med 50—70,000 Kr. — jeg husker ikke i Øjeblikket hvor meget —, og da Forholdene jo er vanskelige, mente man indenfor Ministeriet, at det vilde være rigtigst at fremsætte et rent og skært Lønningslovforslag, ved hvilket der altsaa ikke oprettedes nye Poster, men ved hvilket de nuværende ved Universitetet fast ansatte Lærere fik deres Lønninger forbedret eller, med andre Ord, fik deres Lønninger ført op til Standar-

den af 1908, og hvad der ellers vilde blive nødvendigt af nye Lønningsposter ved Universitetet maatte man, som det hidtil er sket, faa bevilget paa Finansloven.

Koføed: Jeg er ganske enig med den højtærede Kultusminister i, at det vilde have voldet store Vanskeligheder, om man havde medtaget en Normeringsplan, som vilde have forøget Omkostningerne ved dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg har ikke Ret til at tale paa Lønningsudvalgets Vegne i denne Sag, men jeg har dog saa meget Kendskab til Lønningsudvalget, i hvis Arbejde jeg har deltaget i de 3 Aar, i hvilke jeg har siddet i dette Ting, at jeg tror, jeg tør sige, at hvis man var mødt med en Normeringsplan, hvortil der var kædet en Ekstraudgift af 50—70,000 Kr., vilde Lovforslaget neppe være kommet gennem Lønningsudvalgets Skærsild. Jeg giver altsaa den højtærede Minister Ret i, at hvis en Normeringsplan ikke kunde have været indført i Lovforslaget uden at medføre disse Meromkostninger, er det langt heldigere for Lovforslagets Skæbne, at den ikke er taget med.

Hvad angaar de treaarige og fireaarige Lønstigninger ved Righospitalet, er det meget muligt, at der her er et Misforhold til Stede; at nogle har en fireaarig og andre en treaarig Lønstigning, er selvfølgelig en uheldig Ordning, og jeg indrømmer, at det vilde være bedst at komme bort fra den. Men jeg kan ikke komme bort fra, at Lønningsudvalget maa gaa frem efter visse bestemte Principper, og et af de Principper, vi har, er det om de fireaarige Lønningstrin, og netop Forholdet her med Sindssygehospitalernes og Righospitalets Lønningsstigninger, der vil føre med sig, at der bliver treaarige Lønningstrin for nogle, fireaarige for andre, viser, at Ensartetheden absolut er den heldigste i det lange Løb.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Markvorsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Lønningsudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning *vedtoges dette Forslag.*